

egeskov. Andre træarter kan indfinde sig heri, f.eks. birk eller i visse tilfælde lind o.a.

Reglen bør følges op af en registrering af egekrat og evt. andre naturskove samt en plan for deres pleje (herunder stævning) og beskyttelse. Flere amtskommuner har allerede taget denne opgave op.

Det kan også være af interesse at opretholde tilstanden i f.eks. bøgepur, ellekrat eller klippeløkker. Det kan ske efter reglerne i §§ 9, stk. 2, og 20, eller ved fredning efter naturfredningsloven.

Ad Stk. 2

Reglen er ny.

Skovbryn er karakteriseret ved en stor variation i arter af urter, buske og løvtræer – i mange tilfælde småtræer af egnstypiske arter – og er dermed normalt let at adskille fra den bagved liggende produktionsbevoksning, som typisk består af én eller nogle få træarter. I skovbrynet kan buske og træer ofte have meget forskellig alder, mens produktionsbevoksningen bagved i reglen er ensaldrende.

Reglen omfatter hele skovbrynet, det vil sige såvel træerne som de buske, der hører til randzonen mellem skoven og arealet udenfor.

Bevaringen sker ved, at brynet plejes med henblik på opnåelse af høj stabilitet. Det medfører, at der skal gentilplantes med nye løvtræer og buske, når de ældre går til eller fældes, medmindre der sker selvforyngelse.

Det er af betydning for skovdyrkningen, at et stabilt og robust skovbryn af løvtræer og buske bevares. Skovbryn har en vis betydning som forebyggelse mod stormfald. Det forudsætter dog, at der gennemføres en aktiv hugst i bevoksningerne bagved. Stabile skovbryn medvirker til at mindske vind og træk – forhold, der kan forringe både træproduktionen og miljøet.

Skovbrynet er også den del af skoven, der opleves af mange som den visuelt betydningsfulde del af landskabet, det er. Endvidere er skovbryn væsentlige for dyre- og plantelivet, og bl.a. af denne grund er disse bevoksningselementer naturhistorisk værdifulde og interessante for friluftslivet.

Reglen omfatter kun skovbryn af løvtræer og buske, der findes ved skovenes ydergrænser. Løvtræbælter i skovene – det gælder ikke mindst i plantager på tørre egne – har også betydning for skovenes rumlige opbygning, men reglen omfatter ikke disse.

Reglen er ikke til hinder for, at skove udvides ved tilplantning uden for skovbrynet, hvorved der

kan skabes et nyt skovbryn, der herefter bliver omfattet af reglen.

Ad Stk. 3

Den foreslåede regel er en udvidelse af den gældende lovs § 6, stk. 5, hvorefter ejeren har ret til at bevare de klit- og hedearealer, enge, moser, strandbredder og lignende, der hører til fredskov, medmindre de tilplantes.

Med den foreslåede regel fredes søer, vandløb, moser, heder, strandenge og strandsumpe, når de nævnte naturtypers areal er mindre end de nedre arealgrænser, der er gældende efter naturfredningslovens §§ 43 ff. De naturtyper, der her er tale om, er fredskovspligtige, hvis de hører til fredskove i henhold til forslaget § 3, stk. 3.

Reglen omfatter kun sådanne naturtyper, der er naturligt forekommende. Hvis lignende arealer ønskes kunstigt anlagt, skal der forinden indhentes tilladelse efter § 9, stk. 2.

Ad stk. 4

Bestemmelsen er indeholdt i den gældende lovs § 6, stk. 5.

Ad Stk. 5

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 17, men er dog en udvidelse, idet enhver form for dyrehold, bl.a. hjortefarme, er omfattet af lovforslaget. Bestemmelsen forekommer allerede i 1805-forordningen som en del af bestræbelserne på at adskille landbruget fra skovbruget. Begrundelsen er, at husdyr og andre tætte bestande af dyr kan skade nye bevoksninger og – i sværere tilfælde – tillige ældre træer.

Forbuddet mod dyrehold gælder ikke alene de husdyr, der findes i dansk landbrug, såsom kvæg, heste, svin og får, men også dyrearter, der i det fremmede er husdyr, uden de hidtil har været anvendt som sådan herhjemme, såsom æsler, muldyr, lamaer m.v.

Ad Stk. 6

Bestemmelsen omfatter den tilfældige, uorganiserede hensmiden af overflødige genstande. Egentlige lossepladser, affaldsdepoter og lignende er anlæg, der omfattes af reglen i § 10.

Bestemmelsen skal sammenholdes med naturfredningslovens § 63, stk. 1, hvorefter der ikke uden ejerens tilladelse må henkastes eller anbringes affald eller lignende på fremmed ejendom.